

érősen bandukoltak. Mintha beszélgettek volna, az öreg hölgy talán fel is nevetett, és az öreg, igen, az öreg mindenképpen kacagott.

A hotel mögött megcsillant a hegyeken átverekedő nap első sugara. Hunyorogni kezdtem, de tovább néztem őket, majd a kibuggyanó könnyek és a szem makacs ki-tartása között egyensúlyozva eljött egy varázslatos pillanat, amikor választhattam, és döntésem nyomán halványan ugyan, mégis jól kivehetően láttam, hogy *áttetsző* volt a testük.

VÉRA ÉS VLADIMIR NABOKOV

Horst Tappe fényképe, 1967, Montreux